

A les Colònies de Càritas per a la Gent Gran de Vic

Dm, 2/08/2016 per Catalunya Religió

([*Caritas Diocesana de Barcelona*](#)) A Vic, els qui gaudeixen de les [Colònies per a la Gent Gran](#) repeteixen sovint: “Hace un montón de años que vengo de colonias, y no me lo pierdo!”. Així ho expliquen la vintena de dones, majoria absoluta, i d’homes, que relaxadament passen la seva setmana de vacances a la preciosa i confortable Casa d’Espiritualitat Claret, organitzades per treballadors i voluntaris de Càritas Diocesana de Barcelona.

La mitjana d’edat està sobre els vuitanta-cinc i la més ferma i memoriosa és la Fabiana amb cent-quatre anys, que llegeix sense ulleres! Els anys els porta molt bé, com tots ells i elles, i com tots, participa en els jocs i en la cantada del Cançoner, que porta tot el record d’unes vides intensament viscudes.

La majoria van emigrar en el seu dia d’Andalusia, o per la guerra o per la fam, i Barcelona, des de Montjuïc a la Guineueta, passant pel Casc Antic i la Barceloneta, són les referències de la terra d’acollida.

Durant la setmana han tingut temps de conèixer-se, però el que tots i totes valoren més, és el que fan els monitors per no deixar ni un moment que els arplegui la tristesa d’un passat difícil, ple d’ombres, que volen oblidar. La soledat de la gent gran és sovint una malaltia, que a Vic es fon sota els xops de la Casa de Colònies.

Capítol apart és l’hora de menjar: tot està rebò i es pot repetir, cosa que tranquil·litza els hostes. I per descomptat, avui que és penúltim dia, serveix per anar-se acomiadant...

També els voluntaris mereixen una menció, però la Felisa és cas a part: no falla mai i això que té tants anys com els que gaudeixen de les Colònies de Càritas. Ella és un exemple de la solidaritat i de l’afecte que es viu a la Casa Claret durant una setmana. La setmana que ve arribarà un altre torn, i els monitors i voluntaris faran feina amb el cor, perquè la gent gran també té dret a fer vacances i a gaudir d’unes colònies.